

Обикновено боричкане или непознат природен феномен

Беше тиха септемврийска вечер. Толкова тиха, че и тя в един момент се зачуди какво да прави с тишината. Но след като видя импровизираната сцена и притихналата публика, притихна.

Другата изненада на септемврийската вечер и на двете деца беше, че героите на тази приказка за втори път се бяха усукали така здраво, че сега представляваха една твърде безформена въргаляща се купчина. Не прибързвайте да си мислите, че това беше цялата истина. Купчината, освен че изглеждаше безформена, беше и формоизменчива.

— Няма ли кой пак да почука на вратата, та да ни разплете? – попита някой.

— Няма – отговори друг и в това време нещо с дълги косми запуши устата му.

Щурецът, твърдо следвайки закона на Мърфи, заседна отново в ухото на Ирландската хрътка. Отец Бобър беше затиснат най-отдолу и като не можеше да направи нищо друго, започна да си търси храбростта. Катерицата Веска, с доста странна прическа, реши да се изкачи на върха на плетеницата и да я разплете. Затова тя дращеше яростно хрътката по гърба, който и приличаше на дърво.

Ирландската се беше настанила на гърба на лисугера и не правеше нищо. Лисугерът Аберхайнер танцуваше по главата на бобъра. Това беше последната капка в празничната чаша.

— Джоди, искаш ли да опитаме да ги разплетем? – попита тихичко Тео.

— О, не. Ако тръгнем да ги разплитаме, кой знае какви закани, обиди и благодарности ще се разхвърчат. Току-виж сме засегнали нечии интереси или авторитет – отговори спътницата му.

Скоро децата разбраха, че не са сами. Хипнотизирани от странната гледка и от ококорилата се луна, една врана и един

славей се спуснаха с бръснещ полет към пластичната купчина и започнаха да “кльофат” де що им падне. И през ум не им минаваше, че забиват острите си клюнове в нечий нежни и твърде деликатни телесни части. Докато се усетят, и ... се разхвърчаха косми, колкото за десет рогозки, но никой не изплете нито една.

Както предвиди Джоди, благодарни за разплитането нямаше. Членовете на героичната плетеница бяха толкова раздърпани, разчорлени и разочаровани, че ако погледнем този факт откъм смешната му страна, всяка конкуренция би била невъзможна.

— Мо-о-ля, да -а ни из-ви-ни-т-те – заеквайки и отстъпвайки назад със забити в земята човки, се заизвиняваха враната и славейт. – Ние ви помислихме за неவிжданo досега природно явление и с преизпълнени от смелост сърца се спуснахме в дълбоки научни дирения.

Първа се окопоти Веска, може би защото беше останала без прическа, и се развреска:

— Така значи, а! Природно явление! Сега ще ви перна аз вас с една преизпълнена от смелост опашка.

Докато даваше воля на яда си, Веска, примижа и не видя кога Следобедния мина в гръб на “научните” перковци, чиито опашки се готвеше да захапe.

Птиците още след думата перна, излетяха леко и безшумно и разчистиха пътя на Вескината опашка. Другото беше лесно – тя с един замах влезе в устата на заека.

Луната нахално и присмехулно огряваше арената на бойните действия. Това силно вбеси заека и той се развика на катерицата:

— Веске, ако продължаваш да си навиращ опашката тук и там, обещавам да я отхапя.

— Кой каза, че отиваме на парти изненада? – усетил нарастващото напрежение, попита лисугерът.

— Какво ти парти! Я се погледнете! Ние сме такава изненада, че дори партито ще се засрами и ще избяга – каза Ирландската.

— Не всичко е загубено, приятели – окопити се и авторитетно каза заекът. – Костюмите ни ще оправи Лисугера Аберхайнер, защото е моден дизайнер. Катерицата Веска, като стара стилистка, фасона ни ще излъска, а Голямата цигулка с една струна опашките ни ще изпъне.

— Тео, смяташ ли, че срещу толкова логично и римувано предложение може да има възражение? – попита Джоди.

— Ако се вземат предвид радостните възгласи, крило- и ръкопляскания, не – каза Тео.

За доброто настроение на професионалистите и техните модели се грижеше вокална група “ Вресла”, която впоследствие беше поканена на партито.

